

Cele
5
tipuri
de
bogăție

Sahil Bloom

Cele

5

Un ghid
pentru a-ți
crea viața
la care visezi

tipuri

Traducere din
limba engleză
și note de
Gabriel Tudor

de

Lifestyle

bogăție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLOOM, SAHIL

Cele 5 tipuri de bogăție : un ghid pentru a-ți crea viața la care visezi /

Sahil Bloom ; trad. din lb. engleză și note de Gabriel Tudor. - București :

Lifestyle Publishing, 2025

Conține bibliografie

ISBN 978-606-789-473-8

I. Tudor, Gabriel (trad. ; note)

159.9

Titlul original: The 5 Types of Wealth

Autor: Sahil Bloom

Copyright © 2025 by SBloom Advisory Inc.

Copyright © Lifestyle Publishing, 2025 pentru prezenta ediție

Lifestyle Publishing face parte din Grupul Editorial Trei

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90

Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Nicio carte nu poate înlocui competența în diagnosticare și sfaturile unui medic de încredere. Te rog să îți consulți medicul înainte de a lua orice decizie care îți poate afecta sănătatea, în special dacă suferi de vreo afecțiune sau ai vreun simptom care ar putea necesita tratament.

Unele nume au fost schimbate, pentru asigurarea anonimatului.

ISBN 978-606-789-473-8

▶ **EDITORI:** Silviu Dragomir, Magdalena Mărculescu

▶ **DIRECTOR:** Crina Drăghici

▶ **REDACTARE:** Irina Munteanu

▶ **DESIGN:** Alexe Popescu

▶ **DIRECTOR PRODUCȚIE:** Cristian Claudiu Coban

▶ **DTP:** Dan Crăciun

▶ **CORECTURĂ:** Dana Anghelescu

*Pentru soția mea, Elizabeth, și fiul meu, Roman
Cu voi doi alături, mă simt întotdeauna cel mai
bogat om în viață*

C U P R I N S

Prolog: Călătoria unei vieți	9
---	----------

Crearea vieții la care visezi

Capitolul 1: O mie de ani de înțelepciune	23
Capitolul 2: Cele cinci tipuri de bogăție	28
Capitolul 3: Punctajul bogăției	36
Capitolul 4: Briciul vieții: Păstrează Pământul în hublou	40
Capitolul 5: Adevăratul tău Nord: Escaladează muntele potrivit	50

Bogăția temporală

Capitolul 6: Marea întrebare: Câte momente mai ai de petrecut cu cei dragi?	65
Capitolul 7: Scurtă istorie a timpului	73
Capitolul 8: Cei trei piloni ai bogăției temporale	84
Capitolul 9: Ghidul bogăției temporale: Sisteme pentru succes	94
Capitolul 10: Rezumat: Bogăția temporală	134

Bogăția socială

Capitolul 11: Marea întrebare: Cine va sta în primul rând la înmormântarea ta?	139
Capitolul 12: Unica specie socială	144
Capitolul 13: Zilele sunt lungi, dar anii sunt scurți: Părinți, copii și timp pierdut	153
Capitolul 14: Cei trei piloni ai bogăției sociale	158
Capitolul 15: Ghidul bogăției sociale: Sisteme pentru succes	171
Capitolul 16: Rezumat: Bogăția socială	211

Bogăția mentală

Capitolul 17: Marea întrebare: Ce ți-ar spune astăzi sinele tău de când aveai zece ani? -----	217
Capitolul 18: O poveste la fel de veche ca timpul -----	223
Capitolul 19: Cei trei piloni ai bogăției mentale -----	229
Capitolul 20: Ghidul bogăției mentale: Sisteme pentru succes ----	241
Capitolul 21: Rezumat: Bogăția mentală -----	270

Bogăția fizică

Capitolul 22: Marea întrebare: Vei dansa la petrecerea ta de 80 de ani? -----	275
Capitolul 23: Povestea lumii noastre mai mici -----	282
Capitolul 24: Cei trei piloni ai bogăției fizice -----	290
Capitolul 25: Ghidul bogăției fizice: Sisteme pentru succes -----	304
Capitolul 26: Rezumat: Bogăția fizică -----	324

Bogăția financiară

Capitolul 27: Marea întrebare: Care este definiția ta pentru <i>suficient</i> ? -----	329
Capitolul 28: Parcul de distracții financiare -----	336
Capitolul 29: Cei trei piloni ai bogăției financiare -----	345
Capitolul 30: Ghidul bogăției financiare: Sisteme pentru succes -----	356
Capitolul 31: Rezumat: Bogăția financiară -----	382

Concluzie: Saltul în gol -----	385
---------------------------------------	------------

Mulțumiri -----	389
------------------------	------------

Note -----	393
-------------------	------------

Călătoria unei vieți

// **Î**ți vei mai vedea părinții de încă cincisprezece ori înainte să moară.“

Ceea ce urmează este povestea modului în care aceste cuvinte simple mi-au schimbat viața — și în care ar putea s-o schimbe și pe a ta.

În California, într-o seară călduroasă a lunii mai 2021, am băut un pahar de vin cu un vechi prieten. Pe când ne așezam la masă, el m-a întrebat cum o mai duc. La început, i-am dat răspunsul standard, cu care ne-am obișnuit toți: „Sunt bine. Dar sunt foarte ocupat!“. Am spus-o cu toată ironia neintenționată a epocii moderne, în care *ocupat* este o insignă de onoare, ca și cum a fi *mai stresat* este ceva de care trebuie să fii mândru. Când l-am întrebat același lucru, în loc să-mi dea o replică similară, el mi-a răspuns că „își face timp pentru lucrurile importante“, deoarece tatăl său se îmbolnăvisese grav în anul precedent. Vulnerabilitatea neașteptată pe care am simțit-o în cuvintele sale m-a scos de pe traseul tipic al conversației care definește aceste întâlniri de „recuperare“. Prietenul meu deschisese o nouă cale și, în loc să mă opun, am mers pe ea, adăugând că viața în California începuse

să mă afecteze, întrucât mă aflam atât de departe de părinții mei în vârstă, rămași pe Coasta de Est.

Această sinceritate emoțională rară a declanșat interacțiunea care mi-a schimbat cursul vieții:

Prietenul: Cât de des îți vezi părinții?

Eu: Acum, poate o dată pe an.

Prietenul: Și câți ani au?

Eu: În jur de șaizeci.

Prietenul: Am înțeles... Deci o să-ți mai vezi părinții de vreo cincisprezece ori înainte ca ei să moară.

A fost ca o lovitură de grație.

A trebuit să respir adânc, pentru a evita reacția instinctivă de furie. Acesta era un prieten vechi, care-mi cunoștea bine părinții. Nu am vrut să fiu insensibil — era doar... matematică. Speranța medie de viață în Statele Unite este de aproximativ optzeci de ani; părinții mei erau trecuți de șaizeci de ani și îi vedeam o dată pe an. Matematica spunea că îi voi mai vedea de vreo cincisprezece ori înainte să moară.

Acesta a fost calculul care mi-a frânt inima. Și a fost calculul care *mi-a schimbat viața*.

JUCÂND JOCUL GREȘIT

M-am născut dintr-o coliziune improbabilă a două lumi — respingerea convențiilor e adânc cuibărită în ADN-ul meu. În 1978, mama mea, Lakshmi Reddy, născută și crescută în Bangalore, India, s-a urcat într-un avion cu un bilet dus, pentru a studia la Mount Holyoke College din South Hadley, Massachusetts. Atunci, părinții ei au fost, pe bună dreptate, îngrijorați că nu se va mai întoarce acasă. Prietenii le-au spus că va întâlni un american, se va îndrăgosti și își va construi o viață în acel ținut îndepărtat. Și așa a fost.

Tatăl meu, născut și crescut într-o familie evreiască din Bronx, New York, a avut o viață trasată de către un tată autoritar: căsătoria cu o evreică și construirea unei cariere stabile în mediul academic. Din fericire pentru mine, soarta (dacă tu crezi în așa ceva!) avea alte planuri.

Printr-o răsturnare de situație demnă de un film, drumurile părinților mei s-au intersectat în 1980 la biblioteca Universității Princeton, unde mama lucra pentru a-și plăti studiile de masterat, iar tatăl meu se afla în etapa finală a scrierii disertației. Aflată la aproape cincisprezece mii de kilometri distanță de grijile părinților ei, mama și-a făcut curaj să-l invite la o întâlnire. În timp ce savurau o înghețată, tatăl meu, care întotdeauna a fost genul de om tranșant, i-a spus: „Familia mea nu ne va accepta niciodată pe noi doi“. Mama, prea orbită de emoție la auzul cuvintelor *noi doi*, nu a înțeles deloc mesajul.

Din păcate, tata a avut dreptate. Dintr-o serie de motive care astăzi par imposibil de înțeles, familia tatălui meu nu a acceptat relația. Lupta a devenit atât de aprigă, încât el a fost nevoit să aleagă între familie și mama mea. Nu i-am cunoscut niciodată pe părinții tatălui, iar el nu i-a mai văzut niciodată, dar moștenirea deciziei sale — de a alege dragostea adevărată în detrimentul a orice — a creat premisele lumii în care m-am născut.

Copilăria mea și anii adolescenței au fost un marș constant și monoton către o definiție a *succesului* ca la carte. M-am descurcat bine la școală — sau poate nu, după părerea exigentei mele mame indiene, care continuă și astăzi să mă întrebe: „De ce nu încerci să urmezi facultatea de medicină?“ —, dar gândurile mele erau mereu îndreptate spre terenul de baseball. Datorită unor abilități naturale și muncii asidue, am obținut o bursă sportivă, pentru a juca la echipa Universității Stanford. Nu voi uita niciodată expresia întipărită pe fața mamei mele, când i-am spus vestea. Stupoarea ei, cauzată de faptul că fiul său, care nu se descurca bine la cursuri, își pierde timpul jucând baseball și nu studia niciodată manualele de liceu, fusese acceptat la Stanford, m-a amuzat foarte mult.

Am zburat în California cu visul unei cariere pline de glorie în baseballul profesionist, dar, când o accidentare la umăr, survenită în chiar primul an de facultate, a distrus aceste aspirații, am fost forțat să-mi găsesc echilibrul în sala de cursuri și să planific un viitor alternativ. Problema era că habar n-aveam ce viitor doream să construiesc.

Pentru a încerca să rezolv acest puzzle, am făcut ceea ce am crezut că ar face orice tânăr ambițios — am mers la cei mai bogați

oameni pe care-i cunoșteam și i-am întrebat despre domeniul lor de activitate și despre cum aș putea să pătrund în el. Îmi amintesc foarte bine o conversație formativă cu un prieten de familie care făcuse avere în lumea investițiilor. Mi-a sugerat să mă alătur unei firme de investiții imediat după terminarea facultății, iar argumentul său a fost simplu: „Vei câștiga o sută de mii de dolari pe an imediat, cinci sute de mii pe an imediat după aceea, iar până la vârsta de treizeci de ani, vei aduna atât de mulți bani, încât nu vei ști ce să faci cu ei.“ Mi s-a părut o idee foarte bună, căci am pornit de la o presupunere simplă, fundamentală: banii mă vor duce direct la succes și fericire.

Vreau să fie clar: nu sunt sigur când am adoptat oficial această concepție ca fiind a mea. Tatăl meu lucra în mediul academic, iar mama era proprietara unei mici companii — întotdeauna am avut destui bani, dar cu siguranță nu eram bogați, mai ales dacă ne raportăm la „a aduna atât de mulți bani, încât nu vei ști ce să faci cu ei“. Când eram copil, am avut un prieten provenit dintr-o familie foarte bogată. Avea o casă incredibilă, cele mai noi jucării și i se cumpărau constant cele mai bune echipamente sportive. Eram invidios pe viața lui. Nu m-am întrebat niciodată dacă toate acele lucruri îl făceau de fapt fericit — dacă ar fi schimbat cina pregătită de un bucătar, pe care o mânca *singur* în salon, cu un sandwich la pachet, la o masă înconjurată de *prieteni iubitori*. Am mers la facultate alături de oameni cu performanțe înalte, care își măsurau adesea statutul în funcție de cine primea cea mai mare ofertă de la Goldman Sachs sau McKinsey, așa că se poate afirma că presupunerea mea fundamentală cu privire la natura succesului și a fericirii era bine înrădăcinată în momentul în care am fost gata să intru în lumea reală.

Mark Twain este adesea citat pentru că ar fi spus: „Nu ceea ce nu știi te bagă în bucluc, ci ceea ce știi sigur că n-o va face“. Ei bine, atunci când am urmat sfatul prietenului meu de familie și am acceptat un loc de muncă în California, unde urma să câștig un salariu cu mai mult de șase cifre în primul an, *am știut cu siguranță* că acesta era începutul drumului meu spre o viață bună — că, dacă îmi voi dedica timpul noii mele activități, voi ajunge în cele din urmă la acel viitor lipsit de stres, plin de bani și fericire.

Dar ceea ce știam sigur *nu era așa*, doar că pur și simplu încă nu-mi dădusem seama.

În momentul în care am împlinit 30 de ani, atinsesem toate reperatele a ceea ce credeam eu că înseamnă succesul. Aveam o slujbă bine plătită, un renume, o casă impozantă, o mașină de lux — totul era acolo. Dar dincolo de această poleială eram nefericit. Am început să cred că era ceva în neregulă cu mine. Stătusem ani întregi cu capul plecat, acceptând orele lungi de muncă și crezând că ținutul idilic al succesului era la o aruncătură de băț. La fiecare pas, îmi spuneam că mai aveam doar un bonus, o promovare sau o sticlă de vin scump până să ajung în acel tărâm.

Apoi, într-o zi, mi-am dat seama că realizasem ce-mi dorisem și singurul lucru la care m-am putut gândi a fost: *Asta-i tot?*

Eroarea reușitei reprezintă, în psihologie, presupunerea falsă că atingerea unei realizări sau a unui obiectiv va crea sentimente durabile de satisfacție și mulțumire în viața noastră. Presupunem în mod eronat că vom experimenta în cele din urmă senzația de a fi reușit să *ajungem la destinație* atunci când vom atinge ceea ce am susținut că este obiectivul nostru. Aveam 30 de ani și câștigam milioane de dolari. *Reușisem să ajung la destinație*. Dar sentimentele de fericire și împlinire la care mă așteptam nu se aflau nicăieri. În schimb, simțeam doar acea teamă familiară că trebuia să fac mai mult, că nu aveam niciodată destul.

Sunt dispus să pariez că nu sunt singura persoană care a trecut prin această experiență. De câte ori lucrul la care visai când erai mai tânăr nu a devenit lucrul de care ai ajuns să te plângi odată ce l-ai obținut? Casa după care tânjeai a devenit casa despre care te plângi că este prea mică și care are nevoie de reparații. Mașina de care erai obsedat a devenit mașina pe care abia aștepti s-o schimbi, fiindcă este mereu în service. Inelul de logodnă care îți făcea ochii să strălucească a devenit inelul pe care trebuie să-l îmbunătățești din cauza imperfecțiunilor sale.

Mai rău, căutarea neîncetată de mai mult m-a făcut să rămân orb la lucrurile frumoase pe care le aveam chiar atunci în fața mea. Într-o fabulă consemnată în primele lucrări ale lui Platon, un filosof pe nume Thales din Milet se plimba uitându-se obsesiv la stele, iar la un moment dat a căzut într-un puț pe care nu-l

văzuse la picioarele sale. O repovestire poetică a lui Jean de La Fontaine concluzionează:

*Cât de mulți oameni, la țară și-n orașe
Își neglijează slujba lor obștească.
Nu bat un cui și fără grijă lasă
Adevărata casă să li se prăbușească
Pentru ca un castel în nori să făurească.¹*

Alergam după acel *castel în nori*, fără să văd că astfel lăsam *adevărata mea casă* să se dărâme: sănătatea mea se deteriorase din cauza lipsei de somn și de activitate fizică, relațiile personale sufereau din cauza lipsei mele de energie și, după cum reieșea clar din calculele pătrunzătoare ale prietenului meu, timpul petrecut alături de cei pe care îi iubeam cel mai mult era deprimant de limitat și se scurgea rapid.

Căutând exclusiv banii, mă privam singur, încet, dar metodic, de o viață împlinită.

Stând acolo, în acea seară caldă de mai, și bând încă vreo câteva pahare după plecarea prietenului meu, am știut cu siguranță că trebuia să se schimbe ceva. Dădusem prioritate *unui singur lucru* în detrimentul *tuturor lucrurilor*.

Privit din exterior, eram învingător, dar dacă așa se simțea victoria, am început să mă întreb dacă nu cumva *eu jucam jocul greșit*.

PROBLEMA TABELEI DE MARCAJ

Cele mai mari descoperiri în viață nu vin din găsirea răspunsurilor corecte, ci din punerea întrebărilor corecte.

Dacă jucasem jocul greșit, care era cel corect?

De la această întrebare a început călătoria mea către descoperire. Trebuia să definesc *jocul corect*, capabil să mă conducă la viața pe care o doream. Am citit tot ce mi-a căzut în mână — sute de cărți și zeci de mii de pagini — care m-ar fi putut ajuta să înțeleg labirintul în care mă aflam: clasici antici și bestselleruri moderne din domeniul dezvoltării personale. Biografii ale marilor bărbați și femei din istorie. Texte religioase, epoei dintr-o gamă variată de culturi și povești legendare despre călătoria eroului.

Dar am descoperit că lectura nu te poate duce prea departe — pentru a înțelege ceva profund uman, trebuie să fii implicat profund în experiența umană.

Am avut conversații cu oameni din toate categoriile sociale. I-am căutat. Am fost la ei. Am stat de vorbă cu ei. I-am ascultat. De la proaspeți absolvenți de facultate la directori executivi ai unor companii din topul Fortune 100. De la părinți care stau acasă la unii care au mai multe locuri de muncă, pentru a putea să se descurce în viață. De la sportivi profesioniști care călătoreau frecvent până la împătimiți ai schiului și nomazi digitali. De la „antrenori de viață“ și ghizi spirituali la muncitori în fabrici și mecanici auto. Am devenit student în domeniul experienței umane.

Am petrecut ore întregi cu un bărbat care se resimțea după pierderea recentă a soției sale, în urma căreia rămăsese singur cu fiica lor mică, în timp ce naviga printre valurile durerii; el mi-a împărtășit înțelegerea sa profundă despre marea iubire accesibilă tuturor. M-am apropiat de un tânăr de 28 de ani care, pe punctul de a-și începe slujba de vis, fusese diagnosticat cu o tumoră cerebrală inoperabilă, care îi dejuCASE planurile și îl forțase să-și reseteze așteptările pe o bază complet nouă. Am stat de vorbă cu o proaspătă mamă, care face o echilibristică dificilă între carieră și ambițiile materne, titlul de director executiv și responsabilitățile inerente apăsând greu asupra dorinței sale de a fi o figură prezentă în viața fiului său. Am intervievat un bărbat eliberat recent după o condamnare la 25 de ani de închisoare și am fost captivat de cuvintele sale despre natura dinamică și fluctuantă a timpului și despre modul în care urmărirea unui scop spiritual de ordin superior îi oferise stabilitatea necesară pentru a rezista după gratii. Am întâlnit un frizer de 46 de ani care mi-a spus zâmbind: „Îmi pot plăti facturile și îmi duc fetele în două vacanțe pe an. Dacă mă întrebi, îți pot spune că sunt un om bogat“. Am luat masa cu o femeie în vârstă de 90 de ani care decisese recent să se apuce de pictură și care a zâmbit larg când mi-a arătat cum creativitatea și comunitatea i-au dat viață. Am vorbit cu nenumărați tineri care luau hotărâri referitoare la parcursul primilor ani de carieră, luptând cu tensiunea dintre așteptările familiei și ale societății și calea lor personală către un sens. Am stat de vorbă cu un tată care își pierduse în mod tragic băieții gemeni, dar care,

în mijlocul tristeții nemărginite, găsise vindecare și chiar bucurie în plimbările zilnice în natură.

În fiecare conversație, am parcurs un frumos exercițiu de vizualizare care îmi fusese recomandat de un mentor. Închide ochii și imaginează-ți ziua ideală la 80 de ani (sau la 100, în cazul unei persoane de 90 de ani!). Imaginează-ți-o în mod viu. Ce faci? Cu cine ești? Unde te afli? Cum te simți? Exercițiul te va obliga să ai de la început în minte deznodământul ideal din viitor — stabilind astfel o definiție personală a unei vieți de succes, definiție ce poate fi utilizată pentru a crea o inginerie inversă: acțiunile din prezent care duc la acel final dorit.

Prin acest exercițiu și prin sutele de cărți și miile de ore de conversații pline de zâmbete, lacrimi, râsete și tăcere, am ajuns să înțeleg bine o realitate indubitabilă:

Cu toții ne dorim același lucru — și el are foarte puțin de-a face cu banii.

De la tânărul antreprenor la bătrânul pensionar, de la proaspăta mamă la părintele ai cărui copii au crescut și au părăsit cuibul părintesc, de la avocatul bogat la profesorul de gimnaziu, deznodământul ideal din viitor pare remarcabil de bine organizat:

Timp, oameni, scop, sănătate.

Fără greș, fiecare persoană pe care am îndrumat-o în acest exercițiu îmbina acești piloni în centrul zilei ideale din viitor. Petrecerea timpului înconjurat de cei dragi, implicarea în activități care creează un scop și o creștere, sănătatea minții, a corpului și a spiritului.

Banii erau doar un mijloc de realizare a acestor obiective și nu un scop în sine.

Odată ce am conștientizat acest lucru, am fost iluminat de o revelație: nu jucam *jocul greșit*, ci jucam *în mod greșit jocul*.

Tabela de marcaj era problema.

Tabela noastră de marcaj este stricată. Ea ne obligă să măsurăm în mod limitat bogăția, succesul, fericirea și împlinirea, ca fiind definite în întregime de bani. Iar ceea ce măsoară contează. Într-o formulare celebră, adesea atribuită lui Peter Drucker, un guru al managementului, de origine austriacă, „ceea ce este măsurat este și gestionat“. Afirmăția implică faptul că parametrii care sunt măsurați sunt cei cărora le dăm prioritate. Cu alte cuvinte,

tabela de marcaj este importantă pentru că ne dictează acțiunile — și anume cum jucăm jocul.

Tabela ta de marcaj stricată îți poate spune că vei câștiga bătaia — dar te așteaptă probleme:

- Timpul îți scapă printre degete.
- Relațiile tale prezintă fisuri.
- Scopul în viață și dezvoltarea personală se ofilesc.
- Vitalitatea ta fizică se atrofiază.

Dacă tabela de marcaj este stricată, și acțiunile vor fi stricate. Dacă măsurăm doar banii, toate acțiunile noastre vor gravita în jurul acestora. Vom juca *în mod greșit*.

Dacă reparăm tabela de marcaj pentru a ne măsura bogăția într-un mod mai cuprinzător, acțiunile noastre vor urma, de asemenea, acest curs. Vom juca *în mod corect*. Dacă tabela de marcaj este corectă, și acțiunile vor fi corecte.

Având în minte această perspectivă, am început o călătorie pentru a construi un nou instrument cu ajutorul căruia să ne putem măsura viețile, un instrument bazat pe pilonii atemporalii care apăreau din nou și din nou în lecturile, conversațiile și experiențele mele: timp, oameni, scop, sănătate. Nu era suficient să știu că acești piloni sunt importanți; aveam nevoie de o modalitate de a-i măsura — o modalitate de a-mi urmări progresul și de a evalua impactul acțiunilor mele zilnice în vederea făuririi lor.

Cartea de față este expresia acestei călătorii.

Oricine ați fi și în orice punct v-ați afla în viață, această carte este pentru voi:

Proaspeți absolvenți, care încearcă să acorde locul cuvenit carierei, în contextul tuturor celorlalte domenii ale vieții lor. Proaspete mame, care se luptă să echilibreze ambițiile profesionale cu dorința de a fi prezente în primii ani de viață ai copiilor lor. Pensionari care se gândesc cum să își petreacă ultima treime din viață. Directori experimentați care încep să se întrebe dacă sacrificiile merită să fie făcute. Imigranți care se confruntă cu oportunitățile de carieră într-o țară străină și cu distanța față de familiile lor. Tați tineri care navighează prin anii de vârf ai carierei în timp ce copiii lor cresc. Vedete corporatiste în ascensiune, care simt tensiunea dintre orele lungi de muncă necesare și dorința de

a întâlni un partener de viață. Persoane de vârstă mijlocie care se gândesc cum să construiască împreună o nouă etapă a vieții.

Deși obiectivul prin care vei privi poveștile, întrebările și cadrele din această carte va fi unic, instrumentele sunt universale.

Cele 5 tipuri de bogăție oferă un nou mod de a măsura lucrurile corecte, de a lua decizii mai bune și de a-ți proiecta călătoria către bogăție, succes, fericire și împlinire. Un aspect important este că lucrarea oferă, de asemenea, un ghid al principiilor, ideilor, sistemelor și contextelor cu efect de levier ridicat, care îți vor permite să progresezi către aceste obiective.

Aceasta va fi o călătorie — dar este una pe care o poți începe astăzi și una care îți poate schimba lumea mai repede decât ai crezut vreodată că este posibil.

Într-o săptămână, poți iniția acțiunile. Într-o lună, vei putea vedea și simți impactul lor. Într-un an, totul va fi diferit.

Întreaga ta viață se poate schimba într-un an. Nu în zece, nu în cinci, nu în trei. Într-un singur an. Un an în care vom pune doar întrebările potrivite. Un an de măsurare și ierarhizare corectă a lucrurilor. Un an de efort zilnic, concentrat asupra acțiunilor corecte.

Crede-mă, am trecut prin asta.

În mai 2021, mă simțeam nefericit, fără să vorbesc despre asta — tabela de marcaj și lista mea de priorități, ambele stricate, mă conduceau încet spre un punct fără întoarcere.

Însă într-o săptămână am dat startul. Eu și soția mea am avut conversațiile profunde și dureroase despre felul cum doream să ne măsurăm viața și ne-am organizat împreună prioritățile și valorile care aveau să ne ghideze în continuare.

Într-o lună, am putut vedea și simți impactul. Luasem decizia dificilă, dar importantă, de a porni într-o nouă călătorie profesională, construită în jurul scopului meu superior de a crea un impact pozitiv. Mi-am repus sănătatea în prim-plan, concentrându-mă pe elementele de bază, aparent banale, ale mișcării, nutriției și somnului. Cel mai important, ne-am vândut casa din California și ne-am mutat pe Coasta de Est, pentru a fi mai aproape de părinții noștri, o decizie care a transformat „Îți vei vedea părinții de încă vreo cincisprezece ori înainte să moară“ dintr-o realitate dură într-o amintire a unei vieți anterioare.

Și astfel, într-un singur an totul a devenit diferit — întreaga mea viață s-a schimbat. Noile mele inițiative antreprenoriale, generatoare de energie, prosperau și aveam libertatea de a face mai multe plimbări zilnice, de a-mi oferi timp pentru o rutină de sănătate robustă și de a mă concentra asupra proiectelor și oamenilor care îmi aduceau bucurie. Deși în California ne chinuiserăm să concepem un copil, la scurt timp după ce am ajuns în noua noastră casă din statul New York, am fost binecuvântați cu vestea că soția mea era însărcinată. Ea l-a născut pe fiul nostru, Roman, pe 16 mai 2022. Când ne-am întors de la spital și am intrat pe strada noastră, am văzut ambele perechi de bunici ai lui Roman aplaudând pe alee, toți membrii familiei noastre fiind acolo pentru a-i ura bun-venit — pentru a ne ura *nouă* bun-venit acasă.

Într-o după-amiază caldă de vineri din acea lună, mă plimbam cu Roman, când un bătrân s-a apropiat de mine pe trotuar. Mi-a spus: „Îmi amintesc că stăteam aici cu fiica mea nou-născută. Ei bine, acum ea are 45 de ani. Timpul trece repede.“ Vorbele lui m-au impresionat puternic. A doua zi dimineată, m-am trezit și mi-am adus fiul în pat. Soția mea încă dormea liniștită. Era de vreme, iar primele licăriri ale soarelui de primăvară începeau să se strecoare prin fereastra dormitorului nostru. M-am uitat la fiul meu, ai cărui ochi erau închiși și care avea pe buze un surâs de deplină mulțumire. În acel moment, am fost cuprins de o senzație profundă: reușisem și, pentru prima dată în viața mea, nu-mi mai doream nimic.

Ceea ce trăiam în acel moment îmi era *suficient*.

Nu lăsa niciodată căutarea de *mai mult* să te distragă de la frumusețea a ceea ce este *suficient*!

Numele meu, Sahil, înseamnă „sfârșitul călătoriei“. Pentru mine, această carte marchează sfârșitul primei mele călătorii, devenit posibil doar pentru că am respins tabela de marcaj stricată și mi-am centrat viața pe o nouă tabelă. În paginile care urmează, îți voi arăta cum trebuie să procedezi ca să reușești și tu.

Este călătoria unei vieți. Sper să o savurezi.

